

Mikor a gondolatból látomás lesz,
Mikor tapintható a mozdulat,
Mikor széthull a fény és sejtelem lesz,
És jelmezbe bújik az ámulat.

Mikor szalad a fény a háztetőkön,
Mikor susog a szél a lomb alatt,
Mikor ártatlan neszek is zajjá válnak,
S te hiszed hogy élsz, pedig csak bábú vagy.

Mikor hiszed hogy látod a láthatatlant,
Mikor a szelídség befonja arcodat,
Mikor tisztul az elméd a kábulatban,
Mikor életre kél a bódulat.

Mikor a szorítás gyenge érintés lesz,
Mikor az idő csak egyetlen pillanat,
Mikor érzed hogy véred forróvá lesz,
Mitől az élet egyszer csak elszalad.

Mikor hiába néznél szerte széjjel,
Mikor a tekintet végleg ott marad,
Mikor puha az ágy és csábos az éjjel,
Mégis éberség úzi el álmodat.

Mikor fárad az agyad a gyötrelemtől,
Mikor magadra húznád a bűnöket,
Mikor tisztul a gátlás a félelemtől,
Hogy megláthass mindent mi körbe vesz.

Mikor úgy érzed kiégtél s az élet csak teher,
Mikor úgy érzed valami szorítja torkodat,
Mikor úgy érzed elég volt, s a fáradság lever,
Akkor állj fel büszkén, s tedd tovább dolgodat.

Gellén Imre, Földes
2010.02.13.